

este intotdeauna impreunata cu banuieli si cu pareri, fiind foarte plecata spre nascociri. Invinuitorul il invinuia pe cel invinuit ca in acea dimineata, devreme, ar fi furat niste smochine din livada si le-ar fi mancat: la cercetarea facuta de egumen, insa, s-a aratat ca cel barfit nu se afla in manastire in dimineata cu pricina, ci intr-una din asezarile vecine, fiind trimis acolo de iconom, si se intorsese in manastire doar dupa terminarea Dumnezeiestii Liturghii (Invatatura a 9-a a Preacuviosului Avva Dorotei).

Daca vrei sa fii un fiu credincios si ravnitor al Bisericii Ortodoxe, atinge-ti telul prin implinirea poruncilor evanghelice legate de aproapele. Nu indrazni sa-l lauzi ! Nu indrazni sa-l inveti ! Nu indrazni sa-l lovesti si sa-l mustri ! Acestea nu sunt fapte ale credintei, ci ale ravnei lipsite de judecata, ale parerii de sine, ale trufiei. L-au intrebat pe Pimen cel Mare: ce este credinta ? Cel Mare a raspuns: "**Credinta sta intr-aceea ca sa petreci in smerenie si sa faci milostenie**" (Pateric), adica a te smeri inaintea aproapelui si a-i ierta toate supararile si jignirile, toate greselile lui. Intrucat ravnitorii lipsiti de dreapta socoteala aduc credinta ca pricina a ravnei lor, sa afle unii ca acestia ca adevarata credinta (aici se intelege credinta lucratoare, nu cea dogmatica. Despre deosebirea lor, vezi in Filocalie la Calist si Ignatie), prin urmare si adevarata ravna, se arata prin smerenia inaintea aproapelui si milostivirea catre el. Sa lasam judecata asupra oamenilor si acuzarea lor in seama acelora pe ai caror umeri a fost asezata indatorirea de a-i judeca pe fratii lor si de a-i indrepta. "Cel ce are ravna mincinoasa - a spus Sf. Isaac Sirul - boaste de boala grea. O, omule care crezi ca-ti pui ravna impotriva bolilor straine, tu te-ai lepadat de sanatatea sufletului tau ! Osteneste-te cu osardie pentru sanatatea sufletului tau. Iar daca vrei sa doftoricesci pe cei neputinciosi, apoi afla ca bolnavii au mai multa nevoie de ingrijire decat de mustri aspre. Ci tu, fara a ajuta pe altii, te bagi pe tine insuti in boala grea si chinuitoare. Aceasta ravna nu se vadeste in oameni prin vreunul din chipurile intelepciunii, ci se numara printre neputintele sufletului, este semn al saraciei intelegerii (duhovnicesti), semn al nestiintei celei mai de pe urma.

Inceputul intelepciunii Dumnezeiesti este linistea si blandetea, care tin de masura sufletului mare si intarit, de cel mai trainic chip al cugetarii si poarta neputintele omenesti. "Ci voi, cei tari", spune Scriptura, "purtati neputintele celor neputinciosi" (Rom. 15, 1) si: "pe cel ce greseste indreptati-l cu duhul blandetii" (Gal. 6, 1). Pacea si rabdarea le numara Apostolul printre darurile Sfântului Duh" (Cuvantul 89). In alt cuvânt Preacuviosul Isaac graieste: "Sa nu urasti pe pacatos, caci cu totii suntem pacatosi. Daca tu pentru Dumnezeu te pornesti impotriva lui (a pacatosului), atunci varsa pentru el lacrimi. Dar pentru ce il urasti ? Uraste pacatele lui, iar pentru el roaga-te, si prin aceasta te vei asemana lui Hristos, care nu S-a maniat asupra celor pacatosi, ci se ruga pentru ei. Nu vezi, oare, cum a plans El pentru Ierusalim ? Si noi, in multe prilejuri, suntem batjocoriti de diavol. Si de ce sa uram pe cel batjocorit de diavol, care ne batjocoreste si pe noi ? Pentru ca, omule, urasti pe pacatos ? Pentru ca nu-i asa de drept ca tine ? Dar unde este dreptatea, daca nu ai dragoste ? De ce n-ai plans mai bine, pentru el, ci il gonesti ? Oarecari, ce gandesc despre sine ca judeca sanatos despre faptele pacatosilor si se manie pe ei, lucreaza astfel din nesocotinta" (Cuvantul 90).

Mare nenorocire este parerea de sine ! Mare nenorocire este lepadarea de smerenie ! Mare nenorocire este acea intocmire si stare sufleteasca in care aflandu-se monahul, fara a fi chemat sau intrebat, manat de constiinta "valorii sale", incepe sa invete, sa acuze, sa mustre pe aproapele ! Fiind intrebat, refuza sa dai sfat si sa-ti spui parerea, ca unul care nu stii nimic, sau la mare nevoie, vorbeste cu cea mai mare chibzuinta si modestie, ca sa nu te ranesti pe tine cu slava desarta si cu trufia, iar pe aproapele cu un cuvânt greu si nesocotit. Atunci cand, pentru osteneala ta in via poruncilor, Dumnezeu te va invrednici sa simti in suflet ravna Dumnezeiasca, atunci vei vedea limpede ca ravna aceasta te va indemna la tacere si smerenie inaintea aproapelui, la iubire fata de el, la miluirea lui si la compatimirea pentru el, precum a spus Sfântul Isaac Sirul (Cuvantul 38). Ravna Dumnezeiasca este foc, dar care nu aprinde sangele ! Ea stinge in acesta aprinderea, aducandu-l intr-o stare de tihna (Filocalia rom. vol.